

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 4Csp/44/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8622200648
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2023:8622200648.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobkyne A. B., nar.XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX/XX, XXX XX D. právne zastúpenej Mgr. Matúšom Mackom, advokátom, so sídlom Karpatská 804/10, 089 01 Svidník proti žalovanému EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803 zastúpenému Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739 o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 2.040,12 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 200,-eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu žalobkyne zamietam.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 25.04.2022 domáhala, aby súd žalovanému uložil povinnosť titulom primeraného finančného zadostučinenia zaplatiť jej sumu 2.040,12 eur a nahradiť jej trovy konania.

2. Svoju žalobu odôvodňovala tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp.zn.5Csp/151/2017 o zaplatenie 2.040,12 eur bola ako žalovaná v postavení spotrebiteľa, pričom aktívnou obranou svojich spotrebiteľských práv dosiahla v konaní úspech, keď rozsudkom Okresného súdu Svidník zo dňa 28.09.2018 potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.02.2019, ktorý právoplatnosť nadobudol dňa 23.04.2019 bola žaloba žalobcu (tu žalovaného) proti nej zamietnutá. V žalobe citovala časti rozhodnutia zo základného konania a poukazuje na § 3 ods.5 veta tretia zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane

-2-

4Csp/44/2022

spotrebiteľa a § 4 ods.2 písm. b/ zák. č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa tvrdila, že ako spotrebiteľ uplatňuje si satisfakciu za porušenie svojich spotrebiteľských práv, ktoré musela brániť v základnom konaní. Tvrdiac, že primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy a zároveň aj funkciu relutárnu predstavujúcu obohatenie spotrebiteľa proti dodávateľovi za to, že musel podstúpiť súdne konanie uviedla, že hypotéza právnej normy je splnená, lebo je spotrebiteľkou, ktorá úspešne ubránila svoje spotrebiteľské právo na súde, preto

požaduje primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2.040,12 eur, ktorú odôvodnila tým, že ide o sumu o ktorú sa žalovaný v pôvodnom konaní chcel na jej úkor obohatiť. Táto suma je podľa žalobkyne primeraná na to, aby boli dosiahnuté všetky ciele primeraného finančného zadosťučinenia, keď rozsah porušenia spotrebiteľského práva je definovaný rozsudkom v základnej veci sp.zn.5Csp/151/2017 a jeho odôvodnením, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku, z tejto je potrebné vychádzať ako zo záväznej a tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva v základnej veci nie je možné ani rozširovať, ani zužovať. Poukázala na to, že ak má byť finančné zadosťučinenie primerané, teda spravodlivé, jeho výška nemôže byť len symbolická, lebo taká výška nebola by ani spravodlivá, ani odradzujúca pre dodávateľa, pričom na rozdiel od iných inštitútov v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), kde sa na prvé miesto kladie morálne zadosťučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, to pri inštitúte PFZ nie je možné, keď toto je možné len v peňažnej forme a má byť zároveň odmenou spotrebiteľa.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobkyňa v žalobe označila rozsudok Okresného súdu Svidník zo dňa 28.09.2018 sp.zn.5Csp/151/2017 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.17Co/16/2019 zo dňa 26.02.2019 s doložkami právoplatnosti.

4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a žiadal ju ako nedôvodnú zamietnuť. Žalovaný tvrdil, že nie je v konaní vecne pasívne legitimovaný, lebo nedopustil sa porušenia spotrebiteľských práv žalobkyne, preto nemožno ho považovať za osobu, ktorá by zodpovedala za porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne, keď aj § 3 ods.5 Zákona o ochrane spotrebiteľa jasne stanovuje, že spotrebiteľ sa zadosťučinenia domáhať môže len od toho, kto za takéto porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi zodpovedá. Poukázal na to, že on nie je subjektom, ktorý so žalobkyňou uzatvoril zmluvu č.5080801766, na základe ktorej bol žalobkyňi poskytnutý spotrebiteľský úver a v zmysle odôvodnenia rozsudkov v základnom konaní ani nikdy nebol so žalobkyňou v zmluvnom vzťahu, ani voči nej nevlastnil pohľadávku, keďže predmetom postúpenia bola pohľadávka, ktorá postúpená byť nemohla. Žalovaný bol len domnelým veriteľom žalobkyne, preto nemôže byť považovaný za osobu zodpovednú za tvrdené porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne, keď zmluvu so žalobkyňou neuzatvoril, nekoncepcoval, nikdy voči nej pohľadávku z danej zmluvy nevlastnil vzhľadom na absolútnu neplatnosť postúpenia pohľadávky, preto nie je v tomto spore pasívne vecne legitimovaný. Zákonodarca ustanovením § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa podľa žalovaného nesledoval to, aby dôsledkom akejkoľvek úspešnej obrany spotrebiteľa v spore bol automaticky vznik nároku na finančné zadosťučinenie, čo by bolo v rozpore so základným ústavným právom na súdnu ochranu. Je podľa žalovaného absurdné, aby bol ktokoľvek za aplikáciu jeho ústavného práva na súdnu ochranu zo strany súdov sankcionovaný osobitným zadosťučinením pre protistranu, lebo pri strate sporu neúspešná strana už znáša náhradu trov konania protistrany. Tým zákonodarca zabraňuje tomu, aby nedochádzalo k zneužívaniu súdov a šikanovaniu iných osôb neustálym uplatňovaním nedôvodných žalôb. Opačný výklad by podľa názoru žalovaného upieral veriteľom (hoci aj domnelým) ich právo na súdnu ochranu a možnosť uplatnenia hoci aj domnelého práva bez rizika, že v prípade prehry v spore bude

-3-

4Csp/44/2022

okrem náhrady trov konania znášať aj absolútne nespravodlivé finančné zadosťučinenie za situácie, kedy ich konaním nevznikla protistrane žiadna ujma a ani nedošlo k porušeniu žiadnych spotrebiteľských práv, len k realizácii ústavného práva na súdnu ochranu. Žalovaný poukázal na to, že opačný výklad by okrem iného kolidoval so závermi Nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 796/2016-65, podľa ktorého právomoc všeobecného súdu vykladať zákony nemožno chápať tak, že by boli oprávnené vykladané ustanovenia zákona fakticky „novelizovať“. Tvrdil, že pri primeranom finančnom zadosťučinení musí byť ujma spotrebiteľa nielen tvrdená, ale aj preukázaná, pričom tu súdy spotrebiteľovi poskytli ochranu ex offo, z úradnej moci, preto aktivita spotrebiteľa bola tu v podstate nepotrebná a napriek tomu bolo mu učené zadosť aj čo do náhrady trov konania. Žalovaný samotným iniciovaním súdneho konania, ani inými úkonmi v súvislosti s odkúpením domnejšej pohľadávky nielenže neporušil žiadne spotrebiteľské práva žalobkyne, ale ani jej nespôsobil žiadnu ujmu. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn.25Co/12/2018, ktorý v obdobnej veci konštatoval, že zákon pri postupovaní pohľadávky na žalovaného porušil postupca, Slovenská sporiteľňa, a.s., preto žalovaný nemôže niesť zodpovednosť za to, čo porušil iný subjekt. Tiež poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn.1Co/62/2019, ktoré vyčítalo prvoinštančnému súdu, že z jeho rozhodnutia nemožno zistiť, akého porušenia spotrebiteľského práva sa mal žalovaný dopustiť, keď nemôže ním byť len okolnosť, že bol v základnom konaní neúspešný. Žalovaný vzniesol tiež námietku premlčania poukazujúc na to,

že rozsudok Krajského súdu v Prešove v základnej veci bol vydaný dňa 26.02.2019 a právoplatný dňa 23.04.2019, a teda žalobkyňa svoj domnelý nárok mohla si uplatniť už dňa 26.02.2019, najneskôr dňa 23.04.2019 a preto žaloba podaná na súde dňa 25.04.2022 je podaná po uplynutí 3 ročnej premlčacej doby. Rozhodnutie súdu druhej inštancie je možné napadnúť len mimoriadnymi opravnými prostriedkami, preto podľa žalovaného začiatok počítania premlčacej doby treba počítať na deň, kedy sa s ním žalobkyňa oboznámila, teda v deň, kedy jej rozhodnutie bolo doručené. Žalovaný namietol tiež celkom zjavnú neprimeranosť uplatneného nároku poukazujúc aj na to, že žalobkyňa ako dlžník titulom zmluvy vykonala debetné operácie vo výške 46.237,65 eur a kreditné operácie vo výške 44.346,39 eur, teda neuhradená ostala na istine suma 1.891,26 eur, o ktorú sa práve žalobkyňa bezdôvodne obohatila, lebo túto sumu žalovanému, resp. pôvodnému veriteľovi nevrátila. Je podľa žalovaného neprípustné, aby si dlžník nesplnil svoje zmluvné povinnosti ani čo do istiny a následne ešte požadoval obohatenie na úkor dodávateľa (čl.5 CSP). Uplatnená, bližšie nezdôvodnená výška finančného zadosťučinenia je tu podľa žalovaného šikanózna, rozporná s dobrými mravmi a ide tu o učebnicový príklad zneužitia práva.

5. Žalobkyňa písomnú repliku nepodala.

6. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na ktorom žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu na žalobe v celom rozsahu trvala, nakoľko podľa nej boli splnené predpoklady § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyhnutné na to, aby mohol súd takejto žalobe vyhovieť. Pokiaľ sa jedná o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, keďže neexistuje žiaden návod zo strany zákonodarcu akým spôsobom v danom prípade dospieť k výške tohto zadosťučinenia, je toho názoru, že jediným objektívnym a spravodlivým kritériom je suma, ktorú sa žalovaný pokúšal vymôcť v pôvodnom konaní. Čo sa týka vyjadrenia žalovanej strany a argumentov v ňom uvedených, tieto považovala za nesprávne, rozhodovacia prax súdov sa s nimi podľa nej už dávno vysporiadala. Žalovaným vznesenú námietku premlčania označila taktiež za nedôvodnú. V danom prípade je premlčacia doba v zmysle § 101 OZ trojročná a táto začína plynúť úspešným uplatnením spotrebiteľských práv,

-4-

4Csp/44/2022

teda nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutí v pôvodnom konaní, čo bolo dňa 23.04.2019. K tomu poukázala napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove 2Co/137/2016 z 24.05.2017. Uviedla, že v zmysle § 121 ods. 3 OZ lehota určená podľa rokov končí toho dňa, ktorý sa svojim označením zhoduje s dňom, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok plynutia lehoty a podľa ods. 4 tohto ustanovenia ak koniec lehoty prípadne na sobotu, alebo deň pracovného pokoja je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň. V danom prípade deň 23.04.2022 pripadol na sobotu a teda posledným dňom lehoty je najbližší pracovný deň, v tomto prípade pondelok 25.04.2022, čo je deň, kedy bola súdu doručená žaloba v predmetnej veci. Teda je toho názoru, že premlčacia doba neuplynula a na okraj taktiež poukázala na to, že premlčacie doby boli v súvislosti s nákazlivou chorobou COVID 19 prerušené na 70 až 75 dní, teda aj s poukazom na túto skutočnosť premlčacia doba na podanie žaloby neuplynula. Pokiaľ sa jedná o poukaz žalovaného, že žalobkyňa ako dlžník titulom zmluvy vykonala debetné operácie vo výške 46 237,65 eur a kreditné operácie vo výške 44 346,39 eur a že existuje neuhradená istina vo výške 1 891,26 eur, tak k tomuto podľa nej žalovaný nepriložil žiaden dôkaz, na základe ktorého by si tieto tvrdenia vedela overiť, potvrdiť, či vyvrátiť. Je toho názoru, že nie je úlohou súdu v tomto konaní skúmať nesplatenú istinu spotrebiteľského úveru, keďže pôvodný veriteľ môže sa domáhať zaplatenia tejto sumy samostatným konaním. Ak majú byť splnené všetky zákonodarcom mienené funkcie primeraného FZ, tak podľa žalobkyne požadovaná suma je primeraná. Na podporu svojich tvrdení poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove 16CoCsp/8/2020 z 31.05.2021, kedy spotrebiteľovi bola priznaná rovnaká suma, akú žalovaná spoločnosť požadovala od spotrebiteľa v pôvodnom konaní a taktiež došlo k zamietnutiu žaloby z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, spotrebiteľovi bola priznaná suma 1.488,63 eur, čo sa rovnalo sume, ktorú vymáhačská spoločnosť zhodou okolností tá istá, ako tu, požadovala v pôvodnom konaní a totožne skutkovo a právne zhodné rozhodnutia vo veciach tohto krajského súdu 18 CoCsp/20/2020 z 23.09.2020, kde bola priznaná suma PFZ 3.000,- eur a rozsudok 22CoCsp/14/2020 z 25.6.2020, kde bola priznaná suma PFZ 1.488,63 eur.

7. Žalovaný na pojednávaní prostredníctvom právneho zástupcu trval na nedôvodnosti žaloby. Tvrdil, že nie je daná jeho pasívna vecná legitímácia lebo on neporušil žiadne ustanovenia spotrebiteľského práva, žaloba v konaní bola zamietnutá preto, že sa žalovaný nikdy nestal právnym nástupcom pôvodného veriteľa, teda pohľadávku ani nikdy platne nenadobudol. Nie je teda právnym nástupcom porušiteľa spotrebiteľského práva a nemožno mu teda pričítať pochybenia úplne iného subjektu. Samotné

uplatnenie takejto pohľadávky zákon podľa neho ani nedefinuje ako porušenie spotrebiteľského práva, a teda ani to nemôže byť dôvodom pre priznanie PFZ. Napriek tomu, že existujú ojedinelé rozsudky, ktoré teda tvrdia opak, táto právna prax je podľa názoru žalovaného absolútne neudržateľná a nemá oporu v zákone. Okrem uvedeného má za to, že aj suma, ktorú žiada žalobkyňa, je ničím nezodôvodnená a neudržateľná, prevažujúca súdna prax pri podobných prípadoch priznáva sumy v rozsahu maximálne pár sto eur, v žiadnom prípade to nemôže byť suma, ktorá bola uplatnená v pôvodnom konaní. Vo zvyšku odkázal na svoje vyjadrenie k žalobe, na ktorom zotrval a žiadal súd, aby žalobu zamietol ako nedôvodnú.

8. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a písomného vyjadrenia žalovanej, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých žalobkyňou predložených listinných dôkazov, keďže vykonanie žiadneho z týchto dôkazov nebolo namietané ani súdom vyhodnoteného ako nedôvodné či neúčelné a sám žalovaný žiadne dôkazy nenavrhol,

-5-

4Csp/44/2022

oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Svidník zo základného konania sp.zn.5Csp/151/2017 (§ 295 CSP), pričom zistil tento skutkový stav:

9. Zo spisu Okresného súdu Svidník sp.zn.5Csp/151/2017 súd zistil, že žalobou podanou na tunajšom súde dňa 13.11.2017 sa tu žalovaný (tam v pozícii žalobcu) domáhal, aby súd uložil tu žalobkyni (tam žalovaná) povinnosť zaplatiť mu sumu 2.040,12 eur a úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1.791,90 eur od 24.06.2017 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Žalobou uplatnené nároky odôvodnil tým, že jedná sa o nároky majúce základ v zmluve číslo 620318298 zo dňa 06.12.2007 uzavretej medzi žalovanou a Slovenskou sporiteľňou, a.s., ktoré boli na neho postúpené na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.06.2017. O žalobe navrhol rozhodnúť platobným rozkazom, ktorý súdom dňa 28.02.2018 aj bol vydaný, pričom zrušený bol na základe žalovanou včas podaného odporu zo dňa 06.04.2018. Podaný odpor žalovaná odôvodnila tým, že neboli splnené zákonné podmienky postupiteľnosti pohľadávky banky podľa § 17 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch a § 92 ods.8 zákona o bankách, preto žalobca vzhľadom na absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok pre rozpor so zákonom nie je aktívne vecne legitimovaný. V podanom odpore žalovaná uviedla niekoľko desiatok konkrétnych rozhodnutí krajských, ale aj okresných súdov naprieč republikou, ktoré už skonštatovali takýto záver. Žalobca aj po podaní odporu žalovanou trval na dôvodnosti žaloby a na tom, že je v spore aktívne vecne legitimovaný, že zákonné podmienky postupiteľnosti pohľadávky boli dodržané a postúpenie pohľadávky bolo preto platné. Žalovaná vo veci sp.zn.5Csp/151/2017 na pojednávaní dňa 28.09.2018 poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn.1Cdo/147/2017 týkajúci sa spoločnosti EOS KSI Slovensko s.r.o. podľa ktorého nedodržanie zákonných podmienok postupiteľnosti bankovej pohľadávky podľa § 92 ods.8 Zákona o bankách spôsobuje absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky.

10. O žalobe bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 28.09.2018 tak, že táto bola v celom rozsahu zamietnutá a žalovanej (tu žalobkyňa) bol proti žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Dôvodom zamietnutia žaloby podľa odôvodnenia rozsudku bolo, že žalobca po nesplnení zákonných predpokladov pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods.8 zákona o bankách nemá v tejto veci aktívnu vecnú legitímáciu.

11. Proti uvedenému rozsudku podal tam žalobca (tu žalovaný) odvolanie, o ktorom Krajský súd v Prešove rozhodol rozsudkom zo dňa 26.02.2019 č.k.17Co/16/2019-190 tak, že napadnutý rozsudok potvrdil a priznal žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi. Aj podľa odvolacieho súdu nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 92 ods.8 Zákona o bankách a § 17 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch, čo má za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok (§ 39 Občianskeho zákonníka) a preto žalobca nie je nositeľom práva a nemožno mu ho preto priznať.

12. Žalobkyňa tu v spore, poukazujúc na vyššie uvedené súdne konanie a rozhodnutia a tvrdiac, že v predmetnom konaní úspešne na súde ubránila svoje spotrebiteľské právo má za to, že sú naplnené zákonné podmienky pre priznanie jej primeraného finančného zadostučinenia v zmysle § 3 ods.5 veta

tretia zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Výšku požadovaného zadosťučinenia vyvodzovala z výšky sumy, o ktorú bola v základnom konaní žalovaná.

-6-

4Csp/44/2022

13. Súd vychádzajúc z tvrdení strán a výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobkyne čo do základu je plne dôvodná a čo do výšky je dôvodná v časti. Žalobkyni podľa názoru súdu vzniklo právo na primerané finančné zadosťučinenie, ktoré nie je premlčané a ktoré v okolnostiach tu súdenej veci bolo dôvodné priznať jej vo výške 200,-eur, a to z nasledujúcich dôvodov.

14. Nosnou námietkou žalovaného bola námietka o nedostatku jeho vecnej pasívnej legitímácie, ku ktorej súd uvádza nasledovné. Niet pochyb, a nebolo to medzi stranami ani sporné, že zmluva uzavretá medzi žalobkyňou a Slovenskou sporiteľňou, a.s. zo dňa 06.12.2007 je spotrebiteľskou zmluvou, čo už bolo právoplatne ustálené aj v základnom konaní, pričom prípadná zmena veriteľa na tom nič nemení, nič nemení na podstate a charaktere spotrebiteľského vzťahu. Subjekt, ktorý má záujem stať sa postupníkom pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy činí tak dobrovoľne, na základe vlastného rozhodnutia a musí si byť vedomý, vzhľadom na hmotnoprávnu úpravu a ustanovenia verejnoprávneho predpisu obsahujúceho kogentné ustanovenia (zákon č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa), že jeho konanie a kroky budú hodnotené aj z tohto pohľadu. Žalovaný pri nadobúdaní pohľadávky voči spotrebiteľovi a pri jej následnom vymáhaní bol povinný dodržať povinnosti vyplývajúce mu zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Je celý rad ustanovení, ktoré potvrdzujú tento záver a ktoré by úplne stratili zmysel, ak by platil výklad žalovaného ponúknutý ním v tu súdnej veci (vid' napr. § 7 ods.1 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého nekalé obchodné praktiky sú zakázané, a to pred, počas aj po vykonaní obchodnej transakcie alebo § 53a Občianskeho zákonníka podľa ktorého povinnosť zdržať sa používania judikovanej neprijateľnej zmluvnej podmienky má aj právny nástupca dodávateľa.) Aj z § 529 ods.1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že námietky proti pohľadávke, ktoré mohol dlžník uplatniť v čase postúpenia, mu zostávajú zachované i po postúpení pohľadávky. Súd v súvislosti so svojim záverom, že je daná pasívna vecná legitímácia žalovaného v danom prípade (napriek jeho námietkam, že tomu tak v dôsledku záveru súdu v základnej veci o neplatnosti postúpenia pohľadávky nemôže byť) podporne a analogicky poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.2Cdo/125/2018 zo dňa 27.06.2019 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 72/2019 podľa ktorého právo spotrebiteľa domáhať sa na súde určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru zostáva zachované aj voči tomu, na koho dodávateľ postúpil svoju pohľadávku z úveru.

15. Ak zostáva zachované právo spotrebiteľa domáhať sa na súde voči tomu, na koho dodávateľ postúpil svoju pohľadávku z úveru a kto ju voči spotrebiteľovi uplatňuje a vymáha určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, čo následne môže viesť k žalobe spotrebiteľa proti postupníkovi podľa § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa, niet dôvod pre záver, že by žalovaný, keďže to bol práve on, kto podal žalobu voči žalobkyni na súde, ktorej sa ubránila nemal byť pasívne vecne legitimovaný. Neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky konštatovaná v základnom konaní nič nemení na tom, že žalovaný je tu pasívne vecne legitimovaný.

16. Čo sa týka samotného nároku, podľa § 3 ods.5 zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých

-7-

4Csp/44/2022

spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

17. Podľa názoru súdu žalobkyni právo na primerané finančné zadostučinenie proti žalovanému z dôvodu splnenia všetkých zákonných podmienok v zmysle vyššie citovaného § 3 ods.5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa vzniklo.

18. Predloženým rozsudkom Okresného súdu Svidník zo dňa 28.09.2018, č.k.5Csp/151/2017-128 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k.17Co/16/2019-190 žalobkyňa preukázala, že v pôvodnom konaní uplatňoval si žalovaný voči nej sumu 2.040,12 eur s príslušenstvom, pričom podľa právoplatne ustáleného záveru súdu žalovaný nebol aktívne vecne legitimovaný na súdne uplatnenie daného nároku z dôvodu nepreukázania zákonných podmienok postupiteľnosti bankovej pohľadávky a teda jej neplatného postúpenia.

19. Ak žalovaný tvrdil, že podaním žaloby len realizoval ústavou zaručené právo, tak súd mu pripomína, za akých konkrétnych okolností a akým spôsobom k tomu došlo. Toto tvrdenie ho nijako nezbavuje zodpovednosti za stav, ktorý v dôsledku toho nastal. Bol to práve žalovaný, kto uzavrel s pôvodným veriteľom s právom nesúladnú zmluvu o postúpení pohľadávok a na základe nej si uplatnil voči žalobkyni nárok v súvislosti s čím jej aj hrozil exekúciou (vid' výzva – pokus o zmier zo dňa 10.10.2017 na čl.68 spisu 5Csp/151/2017), teda niet pochyb, že zodpovednosť za výsledok sporu a stav, ktorý nastal nesie práve žalovaný. K tvrdeniu žalovaného, že on nič neporušil súd uvádza, že čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadostučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. Vo veci sp. zn. 5Csp/151/2017 Okresného súdu Svidník bola v dôsledku procesnej obrany žalobkyne zamietnutá žaloba žalovaného. V tomto konaní sa posudzovala platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.06.2017 uzatvorenej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovaným. Tento právny úkon sa považoval za absolútne neplatný z dôvodu, že neboli splnené všetky podmienky vyžadované pre postúpenie pohľadávky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky ako aj v zmysle § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch. Zmluva o postúpení pohľadávok tak bola posúdená ako neplatná pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Napriek neplatnej zmluve o postúpení pohľadávok sa žalovaný vo veci 5Csp/151/2017 Okresného súdu Svidník domáhal zaplatenia nie malej finančnej čiastky z neplatného právneho úkonu, teda na úkor žalobkyne sa snažil bezdôvodne obohatiť, čo nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi priamo vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 1CoCsp/22/2020, kde išlo o obdobnú vec, kde nárok na primerané finančné zadostučinenie uplatnený bol z dôvodu úspešného ubránenia práva spotrebiteľa v základnom konaní tak ako tu práve z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu pre rozpor postúpenia pohľadávky so zákonom o bankách).

-8-

4Csp/44/2022

20. Ak žalovaný opakovane tvrdil, že z jeho strany k porušeniu žiadneho práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa či osobitnými predpismi nedošlo, tak tu súd poukazuje na to, že žalovaným porušenými zákonnými ustanoveniami sú napr. § 2 písm. u/ zákona o ochrane spotrebiteľa (platné tak v čase podania žaloby v základnej veci ako aj v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky) podľa ktorého odbornou starostlivosťou na účel daného zákona sa rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti, a tiež § 8 zákona o ochrane spotrebiteľa upravujúci klamlivé konanie a nekalé praktiky. Súd podporne poukazuje napr. na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.09.2022 sp.zn.20CoCsp/33/2022, z ktorého cit „Žalovaný požadoval od žalobcu plnenie, na ktoré zjavne nárok nemal. Takéto konanie žalovaného, ktoré mohlo mať za následok vznik bezdôvodného obohatenia na úkor žalobcu, nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi priamo vyplýva z ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (bod 12 odôvodnenia). Podľa názoru odvolacieho súdu na úspešné uplatnenie práva postačuje jednak aj to, keď spotrebiteľ vyjadrí nesúhlas s uplatnenou pohľadávkou, avšak navyše v prejednávanej veci žalovaný zlyhal pokiaľ postupoval zjavne v rozpore s odbornou starostlivosťou. Je nepochybné, že neopodstatnené uplatňovanie súm („len tak

skúsime“) bez akéhokoľvek podkladu voči spotrebiteľom je nutné zahrnúť do kategórie rozporu s odbornou starostlivosťou, ale aj rozporu s dobrými mravmi § 3 ods. 1 OZ“ (bod 14 odôvodnenia).

21. K námietke žalovaného, že nie je porušiteľom spotrebiteľských práv žalobkyne súd ďalej poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 8Co/136/2017-66 zo dňa 26.06.2018, ktorý v obdobnej veci dospel k záveru, že cit.: „Vo vzťahu k námietke nedostatku pasívnej legitímácie treba uviesť, že v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 3C/272/2013 si žalobca (v tomto konaní žalovaný) uplatnil proti žalovaným (v tomto konaní žalobcom) zaplatenie sumy 1.508,48 eur s prísl. Bez akýchkoľvek pochybností v tomto pôvodnom konaní vystupovali terajší žalobcovia ako spotrebiteľia. V pôvodnom konaní žalobca (teraz žalovaný) si uplatňoval práva z neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky. Ak teda žalovaný v pôvodnom konaní vyžadoval plnenie od spotrebiteľov v rozsahu, ktorý by bol založený platnou zmluvou o postúpení pohľadávky, pričom k platnému postúpeniu pohľadávky nedošlo, zo strany žalovaného ako obchodníka s pohľadávkami je toto konanie konaním v rozpore s odbornou starostlivosťou (§ 2 písm. u/ zákona č. 250/2007 Z.z.), keďže pravidlá postúpenia pohľadávky poznať musí a rovnako to možno považovať za nekalo obchodnú praktiku (§ 8 ods. 1 písm. d/ zákona č. 250/2007 Z.z.). Nemožno sa preto stotožniť s odvolacou námietkou žalovaného, podľa ktorej, keďže nikdy nebol vlastníkom pohľadávky voči žalobcom, nemožno ho v žiadnom prípade považovať za osobu, ktorá by za porušenie spotrebiteľského práva žalobcov zodpovedala. Možno uzavrieť, že žalovaný je v tomto konaní pasívne legitimovaný, keďže podaním žaloby proti žalobcom v pôvodnom konaní došlo k porušeniu práv a povinností (vyššie citovaných) ustanovených v zákone č. 250/2007 Z.z.). Žalovaný vyvolaním súdneho konania nie nevýznamnou mierou participoval na zásahu do práv žalobcov, ktoré pre neho skončilo neúspechom v dôsledku nerešpektovania kritérií postúpenia bankovej pohľadávky (§ 92 ods. 8 ZOB).“

22. Ak teda žalovaný v pôvodnom konaní vyžadoval plnenie od spotrebiteľa v rozsahu, ktorý by bol založený platnou zmluvou o postúpení pohľadávky, pričom k platnému postúpeniu pohľadávky nedošlo, zo strany žalovaného ako obchodníka s pohľadávkami je toto konanie

-9-

4Csp/44/2022

konaním v rozpore s odbornou starostlivosťou (§ 2 písm. u/ zákona č. 250/2007 Z.z.), keďže pravidlá postúpenia pohľadávky poznať musí a rovnako to možno považovať za nekalo obchodnú praktiku (§ 8 ods. 1 písm. d/ zákona č. 250/2007 Z.z.). Uvedené porušenie práva a povinností žalovanému vyplývajúcich zo zákona o ochrane spotrebiteľa súd s poukazom na § 3 ods.5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa považuje za dôvod na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyne, ktorá úspešnou obranou voči takýmto nedôvodným nárokom v pôvodnom konaní na súde úspešne uplatnila svoje práva. Preto aktuálna snaha žalovaného v konaní o primerané finančné zadosťučinenie relativizovať, či zľahčovať svoje pochybenia konštatované v základnom konaní, ktorého výsledkom je súd viazaný neobstojí.

23. Povinnosťou žalovaného vzhľadom na predmet jeho činnosti bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na postupovanie pohľadávok. Ak žalovaný poukazoval na to, že zákonné povinnosti pri postúpení pohľadávky neporušil on, ale postupca, potom žalovaný nemal podávať žalobu voči žalobkyne, ale mal vec riešiť s postupcom. K opakovanému tvrdeniu žalovaného, že uplatnením domnejšej pohľadávky len realizoval svoje Ústavou zaručené právo žiada sa ešte uviesť, že v okolnostiach veci toto tvrdenie absolútne nemôže obstáť, lebo k postúpeniu pohľadávky a uplatneniu nároku voči žalobkyne došlo v čase, kedy už existovali desiatky právoplatných súdnych rozhodnutí súdov naprieč republikou, ktoré konštatovali neplatnosť takého postúpenia pohľadávky a obdobné žaloby žalovaného zamietli z rovnakých dôvodov neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, preto o nepoctivosti postupu žalovaného, ktorý napriek tomu „skúšal“ ďalšie takéto postúpenie a súdne uplatnenie nemožno pochybovať. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti žalovaného napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.4Co/145/2014, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn.6Co/757/2015, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn.6Co/46/2016 (týka sa žalovaného), rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn.24Co/79/2015, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn.9Co/254/2016 (týka sa žalovaného), rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn.17Co/899/2015 a 13Co/204/2016 (týkajú sa žalovaného), rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn.2Co/493/2015 (týka sa žalovaného) či Krajského súdu v Bratislave sp.zn.10Co/406/2015 (týka sa žalovaného). Ďalej súd podporne poukazuje napr. na rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn.16C/149/2014, či Okresného súdu Prešov sp.zn.9C/226/2014 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského

súdu v Prešove sp.zn.12Co/240/2015. Súd ďalej podporne poukazuje na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove potvrdzujúce záver o neplatnosti Zmluvy o postúpení bankových pohľadávok v obdobných sporoch (napr. rozsudok 18Co/44/2016 ešte zo dňa 18.1.2017, teda z času dávno pred postúpením pohľadávky dňa 28.06.2017, kde sa už konštatuje, že ustálená súdna prax je v tomto smere jednotná) alebo rozhodnutia iných senátov (14Co/47/2016, 2Co/28/2016, 19Co/150/2016, 8Co/75/2016, 21Co/5/2016, 7Co/75/2016, 6Co/153/2016, 16Co/1/2016, 5Co/159/2015, 17Co/75/2016, 12Co/240/2015, 12Co/33/2016, 23Co/94/2015, 4Co/145/2014, 9Co/175/2015, 15Co/257/2015).

24. Súd v nadväznosti na uvedené poukazuje na to, že žalovaná už v odpore proti platobnému rozkazu v základnej veci poukázala takmer na tridsiatku takýchto súdnych rozhodnutí, no žalovaný napriek tomu trval na žalobe, podal aj odvolanie voči rozsudku súdu prvej inštancie, pričom dialo sa tak v čase (október 2018) kedy už existovali dokonca rozhodnutia Najvyššieho súdu SR k danej otázke, o ktorých žalovaný musel mať vedomosť, keďže sa týkali práve jeho (viď rozsudok 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018 alebo rozsudok 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018).

-10-

4Csp/44/2022

25. Ak žalovaný bránil sa tu žalobkyňou uplatnenému nároku na primerané finančné zadosťučinenie tým, že v konaní 5Csp/151/2017 ani nebola potrebná aktivita žalobkyne a že súd tam poskytoval ochranu ex offa, a že už samotný právoplatný rozsudok Okresného súdu Svidník vo veci 5Csp/151/2017 má dostatočný sankčný a odradzujúci charakter, tak s tým sa súd nestotožňuje. Ak žalovaný teraz tvrdí, že vzhľadom na súdnu ochranu ex offa ani nebola potrebná aktivita žalobkyne, tak potom je o to viac nepochopiteľné vôbec podanie žaloby v základnej veci žalovaným, ak ten podľa svojich aktuálnych tvrdení akoby už vopred predpokladal jej neúspech. Takisto je nepochopiteľné, prečo stav neistoty žalobkyne v základnej veci predlžoval podaním odvolania voči zamietavému rozsudku, pričom samotné tieto tvrdenia žalovaného vyvracajú jeho argumentáciu, že podaním žaloby len realizoval svoje právo na súdnu ochranu. Navyše tvrdenie žalovaného o nulovej aktivite žalobkyne v základnej veci je nepravdivé, lebo žalobkyňa podala tam včas vecne odôvodnený odpor proti platobnému rozkazu. Samotné zamietnutie žaloby proti žalobkyňi v pôvodnom konaní v danom prípade a okolnostiach z hľadiska účelu, podstaty a významu právnej úpravy v zákone o ochrane spotrebiteľa a v jeho § 3 ods.5 nemôže byť postačujúce a je plne namieste priznať žalobkyňi proti žalovanému primerané finančné zadosťučinenie, aj keď nie v ňou požadovanej výške. Ak žalovaný poukazoval na žalobkyňi prisúdenú náhradu trov konania, tak táto obrana je irelevantná. Trovy konania jej vznikli, lebo sa musela brániť nedôvodnému nároku, nie je to jej príjem, či zisk, ale len kompenzácia zmenšenia majetku vynaloženého na obranu v súdnom spore. Náhradou trov konania sa žalobkyňi ako spotrebiteľovi vrátilo len to, o čo prísť nikdy nemala. Nie je to teda žiadne zadosťučinenie. Ak by preto táto skutočnosť bola dôvodom pre nepriznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ustanovenie § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa by bolo zbytočným. Nemalo by žiaden sankčný a odradzujúci (súčasne preventívny) účinok na dodávateľov, ak by pri zjavnom porušení práv spotrebiteľov mohli sa vyhnúť sankcií v podobe platenia finančného zadosťučinenia len tým, že sa svojich nedôvodných nárokov nedomôžu a že len budú musieť kompenzovať spotrebiteľovi vynaložené trovy konania. Súd preto za primeranú sumu zadosťučinenia považoval tu sumu 200,-eur.

26. K výške požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia, ktorú žalobkyňa odvíjala od sumy, o ktorú sa žalovaný na jej úkor chcel v pôvodnom konaní obohatiť súd uvádza, že výška primeraného finančného zadosťučinenia sa vôbec nemusí (i keď môže) odvíjať od výšky potenciálneho bezdôvodného obohatenia.

27. Primerané finančné zadosťučinenie pre spotrebiteľa v zmysle § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je čo do výšky zákonom nijako konkrétne stanovené, klasifikované, či limitované, nie sú naň žiadne tabuľky či osobitné kritériá, základným a určujúcim kritériom v zmysle zákona je jeho primeranosť, ktorú súd posudzuje podľa vlastnej úvahy s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci. Keďže zákon okrem primeranosti nestanovuje žiadne konkrétne kritériá, ktoré by spotrebiteľ mal tvrdiť a dokazovať, neobstojí tvrdenie žalovaného o nedostatočnom odôvodnení výšky požadovaného zadosťučinenia žalobkyňou. Žalobkyňa v žalobe logicky a dostatočne odôvodnila výšku požadovaného zadosťučinenia keď uviedla, že odvodzuje ju od sumy, o ktorú sa na jej úkor žalovaný chcel bezdôvodne obohatiť v základnom konaní (o ktorú ju žaloval). Úvaha zvolená žalobkyňou pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia odvodzujúca ho od sumy ktorú od nej žalovaný nedôvodne

žiadal síce má určitú logiku vo vzťahu k preventívnej a odradzujúcej funkcii primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko odradiť dodávateľa od recidívy môže práve jeho uvedenie si, že čím vyššiu sumu od spotrebiteľa bude nedôvodne žiadať, tým vyššie finančné zadosťučinenie

-11-

4Csp/44/2022

v prípade úspešného uplatnenia ochrany spotrebiteľom následne bude musieť poskytnúť, preto odradzujúci účinok vo vzťahu k tomu, aby sa žalovaný v budúcnosti nedomáhal na spotrebiteľoch nedôvodných plnení v takej výške môže byť práve v takom prípade naplnený. To ale neznamená, že výška zadosťučinenia musí byť nevyhnutne matematicky zhodná so sumou, alebo s nejakou časťou sumy o ktorú sa veriteľ chcel obohatiť. Súd v okolnostiach veci za primeranú sumu zadosťučinenia považoval sumu 200,-eur.

28. K nedôvodnosti obrany žalovaného ohľadom ním tvrdenej absencie ujmy na strane žalobkyne súd poukazuje tiež na závery súdnej praxe, cit. „Nie je snáď ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní. Spotrebiteľ, teda žalobkyňa, nie je povinná preukázať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinnosti dôjde“ (citované z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn.3CoCsp/25/2021, ďalej k tomu pozri napr. rozsudky KS v Prešove sp.zn.20CoCsp/31/2021, 10CoCsp/23/2020, 20CoCsp/39/2021, 20CoCsp/43/2020, 3CoCsp/2/2021).

29. Preto aj obrana žalovaného, že žalobkyni nevznikla žiadna ujma je nedôvodná. V tejto súvislosti je najmä potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č.250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č.250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi. Zákon podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená ujma nevyžaduje (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn.6Cdo/127/2017). V ňom Najvyšší súd okrem iného v súvislosti s primeraným finančným zadosťučinením podľa § 3 ods.5 zákona č.250/2007 Z.z. konštatoval, že „zákonodarcu pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia) je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne.“

30. Nedôvodná bola obrana žalovaného, že chýba základ nároku. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie (§ 3 ods.5 veta tretia zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa), tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. V tejto súvislosti súd poukazuje na rovnaký právny názor vyslovený napr. rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co/23/2017 zo dňa 24.8.2017.

31. Pokiaľ ide o námietku premlčania vznesenú žalovaným, túto súd nepovažoval za dôvodnú, keď stotožnil sa s názorom žalobkyne, že až po právoplatnosti rozsudku v základnom konaní začala tu žalobkyni plynúť premlčacia doba. K uplatneniu práva na primerané finančné

-12-

4Csp/44/2022

zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde vyplynie až z právoplatného rozhodnutia vydaného vo veci samej. Pred vydaním takéhoto rozhodnutia preto ani neprichádza do úvahy začatie plynutia premlčacej doby. V opačnom prípade by to totiž znamenalo, že premlčacia doba nároku môže uplynúť ešte pred naplnením základného predpokladu pre jeho priznanie, ktorým je úspech spotrebiteľa na súde v

otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č.250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi. Názor žalovaného, že premlčacia doba mala by sa tu počítať od vyhlásenia či doručenia takého rozsudku nemá oporu v zákone. Výklad žalovaného by nielenže bezdôvodne a neprimerane skracoval spotrebiteľom premlčaciu dobu, vzhľadom na čas, ktorý môže uplynúť od vyhlásenia rozsudku do jeho právoplatnosti (po zohľadnení len základnej zákonnej lehoty na jeho písomné vyhotovenie, času potrebného na jeho doručovanie), ale mohol by viesť až k absurdnému záveru, že nárok by sa premlčal skôr ako by vznikol. Až právoplatnosťou rozsudku je tento konečný, záväzný a nezmeniteľný, preto námietka premlčania nebola dôvodná. Rozsudok vo veci 5Csp/151/2017 zo dňa 28.09.2018 nadobudol právoplatnosť dňa 23.04.2019, a keďže posledný deň trojročnej premlčacej doby by pripadol na víkend (23.4.2022 bola sobota, 24.04.2022 bola nedeľa), v zmysle § 122 ods.3 Občianskeho zákonníka posledným dňom by bol najbližší nasledujúci pracovný deň, teda pondelok 25.04.2022 kedy bola žaloba žalobkyne doručená súdu. Správne navyše žalobkyňa poukázala na spočívajúce premlčacích lehôt v zmysle § 1 a § 8 zákona č.62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 v dôsledku ktorého by žaloba bola podaná včas aj v prípade, ak by sa začiatok premlčacej doby počítal tak ako to žiadal žalovaný, teda od doručenia rozsudku odvolacieho súdu žalobkyňi alebo odo dňa jeho vyhlásenia (26.02.2019). Ak žalovaný označil takýto názor potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k.2Co/137/2016-71 na ktorý poukázala žalobkyňa za už prekonaný, tak s tým sa súd nestotožňuje, tento názor nie je prekonaný, na podporu čoho súd poukazuje napr. na aktuálny rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.12.2021 sp.zn.1CoCsp/18/2021.

32. Pri posúdení dôvodnosti výšky požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia je potom treba vychádzať z toho, že toto zadosťučinenie má niekoľko funkcií. Možno tak hovoriť o funkcii satisfakčnej, sankčnej, odradzujúcej, odmeňujúcej. Pri určení jeho výšky súd musí zohľadniť viaceré relevantné okolnosti, a to napríklad či nejde v prípade postupu a konania dodávateľa o recidívu, aká bola intenzita a trvanie porušenia a dôsledky konania dodávateľa, ekonomický dopad nečestného konania dodávateľa na spotrebiteľa, ako aj skutočnosť, či už napríklad nebolo poskytnuté zadosťučinenie spotrebiteľovi aj v inej podobe. Čo sa týka satisfakčnej a odmeňujúcej funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, niet pochýb o tom, že požadovanie nedôvodných nárokov zo strany žalovaného od spotrebiteľa logicky znamená obmedzenie komfortu spotrebiteľa, berie mu čas a kľud. Žalobkyňa sa tu musela aktívne brániť nedôvodným nárokom, musela vyhľadať advokáta, ktorý ju v konaní zastupoval.

33. Súd považuje za legitímne a spravodlivé priznať žalobkyňi primerané finančné zadosťučinenie v sume 200,-eur. Zohľadnil primerane aj rozhodovaciu prax súdov majúcu na pamäti zásadu predvídateľnosti súdneho rozhodovania, samozrejme, pri zohľadnení faktu, že každá vec vo svojich konkrétnych skutkových okolnostiach môže byť odlišná a že paušalizovanie toho, čo je v konkrétnom prípade „primerané“ nie je možné. Ak žalobkyňa

-13-

4Csp/44/2022

poukazovala na súdne rozhodnutia, kde boli priznané tisícové sumy zadosťučinenia, tak ani tie už len vzhľadom na povahu nároku, ktorý je veľmi výrazne závislý od konkrétnych okolností každej jednej konkrétnej veci nemožno považovať za „ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít“ (čl.2 ods.2 CSP) keď navyše súdu z jeho činnosti sú známe aj rozhodnutia, kde prisúdená bola omnoho nižšia suma finančného zadosťučinenia. Viď napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.19CoCsp/10/2020, kde bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie ktorý z požadovanej sumy 3.906,09 eur priznal spotrebiteľovi finančné zadosťučinenie vo výške 100,-eur. Aj uvedené rozhodnutie pritom podporuje záver tunajšieho súdu o nedôvodnosti obrany žalovaného, nakoľko rovnakú obranu za obdobných skutkových okolností (tiež sa jednalo o zamietnutie žaloby v základnej veci „len“ pre nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalovaného) označil odvolací súd za nedôvodnú a odmietol ju. Rovnako súd poukazuje na ďalšie rozhodnutia Krajského súdu v Prešove o priznaní zadosťučinenia takisto v prípadoch, kedy v základnom konaní žaloba proti spotrebiteľovi zamietnutá bola „len“ z dôvodu nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie, viď napr. rozsudok 1CoCsp/22/2020, 22CoCsp/14/2020 alebo 8Co/136/2017.

34. Pokiaľ ide o nepriznanie nároku v celej požadovanej výške, súd zohľadnil zdôvodnenie nároku žalobkyňou, kde táto netvrdila žiadne mimoriadne, výnimočné okolnosti, ktoré by odôvodňovali výšku primeraného finančného zadosťučinenia vo výške až 2.040,12 eur. Ak z iných obdobných sporov o primerané finančné zadosťučinenie sú súdu známe prípady, kde boli spotrebiteľom priznané nižšie sumy ako tu žalobkyňa žiadala, a to aj v situácii keď napr. reálne došlo k ujme na majetku spotrebiteľa

a k bezdôvodnému obohateniu sa dodávateľa (čo nie je tento prípad) alebo kde dodávateľ pri vymáhaní predmetnej sumy postupoval voči spotrebiteľovi mimoriadne agresívne, telefonicky obťažoval príbuzných spotrebiteľa so žiadosťami o plnenie, osobne navštevoval pri vymáhaní nedôvodného plnenia domácnosť spotrebiteľa, podával trestné oznámenia a podobne, tak súd v rámci proporcionality a primeranosti musel zohľadniť, že tu o žiadny taký prípad nešlo, aspoň nič také žalobkyňa netvrdila, nežiadala byť v spore ani osobne vypočutá. Sama netvrdila a nepreukázala, žeby jej osobná, rodinná či sociálna sféra trpela kvôli konaniu žalovaného absolútne mimoriadnym spôsobom (vzhľadom na žiadanú výšku zadosťučinenia), teda nad rozsah, ktorý je logicky zrejmý už z toho, že sa od nej súdne vymáhala vysoká suma. V porovnaní s inými prípadmi u žalobkyne nedošlo k zmenšeniu majetku, napríklad preplatením úveru v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, respektíve kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Na druhej strane, ani symbolické finančné zadosťučinenie nebolo by tu na mieste, nakoľko z hľadiska zákonom predpokladaného účelu by sa také zjavne minulo účinkom a účelu zákona. Preto súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 200,-eur a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol.

35. Pokiaľ ide o poukaz žalobkyne na súdne rozhodnutia k výške nároku, tak žalobkyňa logicky volila len také súdne rozhodnutia, ktoré priznali vyššie sumy, avšak nemožno opomenúť množstvo súdnych rozhodnutí ktoré priznali sumy nižšie, viď napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.17CoCsp/7/2022 týkajúci sa takisto žalovaného, v ktorom odvolací súd, okrem toho, že za obdobných skutkových okolností (aj tam sa tvrdilo že žalobca uplatňujúci primerané finančné zadosťučinenie nemal splatenú ani istinu úveru voči postupcovi) opätovne odmietol argumentáciu žalovaného o nedostatku jeho pasívnej legitímácie, konštatoval dôvodnosť priznania primeraného finančného zadosťučinenia, ale nie

-14-

4Csp/44/2022

v sume 300,-eur ako to ustálil Okresný súd Poprad (sumu 300,-eur priznal pritom z pôvodne požadovanej sumy až 2.520,33 eur) ale len vo výške 100,-eur, čo odôvodnil tým, že práve táto suma zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyňi ako spotrebiteľovi satisfakciu za prežitú nepohodu počas vedenia pôvodného súdneho konania a neistý výsledok tohto sporu a odradí dodávateľa od ďalšieho porušovania práv spotrebiteľov. Odvolací súd zohľadnil aj skutočnosť tvrdenú žalovaným, ktorú žalobkyňa nerozporovala, a to, že doposiaľ nevrátila ani istinu úveru. Aj v inej veci proti tu žalovanému (5CoCsp/78/2021) Krajský súd v Prešove k rovnakej námietke žalovaného o nevrátení ani istiny uviedol, že nepochybne sa jedná o samostatný nárok strany ktorá má aktívnu legitímáciu na podanie žaloby voči terajšiemu žalobcovi, ktorý má právo si uplatniť na príslušnom orgáne. V súvislosti s predmetom sporu túto námietku považuje odvolací súd za irevelantnú. Obdobne tak bolo vo veci proti inému žalovanému sp.zn.7CoCsp/6/2022.

36. Ani tu žalobkyňa nerozporovala, že doposiaľ istina úveru nebola celá vrátená, lebo konkrétne skutkové tvrdenia žalovaného k tomuto uvedené v jeho vyjadrení k žalobe v lehote poskytnutej jej v uznesení zo dňa 28.09.2022 (§ 167 ods.3 CSP) nepoprela, preto tieto sa v zmysle § 151 ods.1 CSP považujú za nesporné (žalobkyňa bola tu zastúpená advokátom, k tomu viď § 291 ods.3 CSP). Až na pojednávaní prostredníctvom právneho zástupcu namietla, že žalovaný o tom nepredložil dôkazy, ale opäť neuviedla, koľko zaplatila, ani žeby mala istinu vrátenú, pričom ide o prípad podľa § 151 ods.2 CSP kedy strana, ktorá chce poprieť skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, musí uviesť vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

37. K námietke žalovaného, že žalobkyňa sama doposiaľ nesplatila ani len istinu úveru preto súd uvádza, že samotná skutočnosť neuhradenia istiny úveru spotrebiteľom nemôže tu byť dôvodom pre nepriznanie primeraného zadosťučinenia. Nárok pôvodného veriteľa z pôvodnej zmluvy ostáva nedotknutý. Keďže žalovaný sa nestal veriteľom pohľadávky, ani započítanie nie je možné.

38. Na druhej strane súd pri výške priznaného zadosťučinenia zohľadnil vo vzťahu k jeho sankčnej a odradzujúcej funkcii v neprospech žalovaného aj skutočnosť, že nejde o zďaleka prvý, či ojedinelý prípad obdobného konania žalovaného. Už z výpočtu súdnych rozhodnutí v predošlých častiach tohto odôvodnenia týkajúcich sa žalovaného je zrejmé, že žalovaný uplatnil svoj vysoký nárok voči žalobkyňi z neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávok v situácii, kedy už z množstva súdnych rozhodnutí mohol a musel mať vedomosť, že to neobstojí, čo potvrdil v tomto konaní aj sám poukazom na to, že

rovnaký výsledok sporu v základnom konaní by sa dosiahol aj bez aktivity spotrebiteľa, a je tak potom vzhľadom na toto jeho vyjadrenie nepochopiteľné, prečo za daných okolností k súdnemu uplatneniu nároku voči žalobkyni vôbec pristúpil. Preto súd pri prisúdení primeraného finančného zadosťučinenia a určovaní jeho výšky vzal na zreteľ aj to, že toto zadosťučinenie je v zákone zakotvené aj preto, aby prostredníctvom jeho priznania spotrebiteľovi dodávateľ bol odradený od ďalších takýchto postupov. Ak žalovaný napriek tomu, že v množstve súdnych konaní boli vytknuté dané nedostatky zmlúv o postúpení pohľadávok a konštatovaná ich neplatnosť naďalej opätovne „skúšal“ voči spotrebiteľom uplatnenie takto postúpených pohľadávok, potom je plne namieste sankcionovať a odradiť ho od ďalšej takej recidívy prostredníctvom priznania primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni ako spotrebiteľovi vo výške, ktorá nebude len symbolická.

-15-

4Csp/44/2022

39. Čo sa týka satisfakčnej a odmeňujúcej funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, súd zohľadnil, že žalobkyňa sa tu musela aktívne brániť nedôvodnému nároku žalovaného. Musela vyhľadať advokáta, ktorý ju zastupoval v pôvodnom konaní a súd zohľadnil aj dĺžku stavu neistoty žalobkyne. Žalovaný v konaní 5Csp/151/2017 aj potom, čo žalobkyňa v odpore proti platobnému rozkazu uviedla konkrétne súdne rozhodnutia, ktorými bol daný postup vymáhania zo strany žalovaného označený za protiprávny stále trval na svojom nároku, podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie, čo síce bolo jeho nesporným právom, avšak zároveň to malo vplyv na dĺžku a predlžovanie stavu neistoty žalobkyne, čo je kritérium na ktoré súd tiež pri rozhodovaní o výške zadosťučinenia má prihliadať. Žalovaný obhajobou toho, čo už mnohokrát a dávno bolo právoplatne súdmi posúdené ako neobhájiteľné u žalobkyne sám výrazne prispel k predlžovaniu stavu a pocitov neistoty, ktoré sú logicky so súdnym konaním spojené vždy.

40. Súd preto obranu žalovaného v spore nepovažoval za dôvodnú. Súd legitímne využitie zákonného práva žalobkyne proti žalovanému žiadať primerané finančné zadosťučinenie v žiadnom prípade nepovažuje tu za zjavné zneužitie práva, ako to tvrdil žalovaný. Súd považuje za legitímne a spravodlivé priznať žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v sume, ktorá tu predstavuje v podstate len 10 % žalovaným nedôvodne vymáhaného nároku. Z tohto pohľadu súd vyhodnotil argument žalovaného o tom, že primeraným finančným zadosťučinením sa má kompenzovať nemateriálna ujma, ktorá vznikla, a nie ujma majetková. Nie je totiž vylúčené, aby výška nemateriálnej ujmy, ak jej mantinely nie sú zákonom stanovené, bola obdobná, zhodná, vyššia alebo nižšia ako ujma, ktorá oprávnenej osobe hrozila v majetkovej sfére.

41. Súd v danom prípade zvážil všetky okolnosti prejednávanej veci a dospel k názoru, že je potrebné žalobe vyhovieť práve čo do sumy 200,-eur. Podľa názoru súdu pri opodstatnených nárokoch spotrebiteľov uplatnených za takých okolností ako v tu súdnej veci nestačí len strohé konštatovanie súdu o porušení práv zamietnutím nedôvodnej žaloby proti nim, ale je potrebné tento proces zavŕšiť priznaním aj finančnej kompenzácie odrážajúcej ujmu, ktorú spotrebiteľ utrpel pri súdnej a inej konfrontácii s dodávateľom.

42. Súd tak za primerané finančné zadosťučinenie na odčinenie všetkých útrap a dôsledkov u žalobkyne a na druhej strane na efektívne odradenie žalovaného od opakovania takých postupov považuje tu sumu 200,- eur. Vzhľadom na všetko uvedené súd žalobe žalobkyne vyhovel čo do zaplatenia sumy 200,-eur a vo zvyšku ju ako nedôvodnú zamietol.

43. Čo sa týka výroku o trovách konania, podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (§ 255 ods.2 CSP).

44. Žalobkyňa v základe nároku bola plne úspešná, rozhodnutie o výške nároku záviselo len od úvahy súdu, preto súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy. K tomu podporne pozri napr. Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku-Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016 k § 255 CSP, cit „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto

prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Obdobne v tejto súvislosti pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.3Co/20/2017 kde pri priznaní len 50 % zo sumy požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia bola priznaná žalobcovi náhrada trov konania v rozsahu 100 % práve z dôvodu, že výška nároku závisela od úvahy súdu, čo je aj prípad tu prejednávanej veci.

45. Súd je toho názoru, že v prípadoch keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne neuplatňuje sa žalobcom výška plnenia v zjavne nedôvodnej výške, predstavujúcej šikanózný výkon práva, motivovanej len snahou o navýšenie trov konania a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu pokiaľ ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania ak bol žalobca v základe plne úspešný aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s ust. § 142 ods.3 Občianskeho súdneho poriadku účinným do 30.6.2016, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre to, aby aj v prípade len čiastočného úspechu mohla byť priznaná plná náhrada trov konania, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy niet dôvod na ustúpenie od takého záveru. To je aj názor tunajšieho súdu. Úvaha súdu sa tu týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Pričom tak ako tomu bolo aj v zmysle § 142 ods.3 O.s.p., tak aj v súčasnosti podľa ust. § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta v takom prípade vypočíta a určí len z výšky súdom priznaného plnenia (tu zo sumy 200,-eur).

46. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods.2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník a rovnako samostatným uznesením vyššieho súdneho úradníka súd v súlade s § 2 ods.2 a § 14 ods.4 zákona č.71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch rozhodne o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za žalobu vzhľadom na zákonné oslobodenie žalobkyne od tejto povinnosti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Svidník.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.